

de la 1877. Într-o singură zi de ofensivă, armata română a reușit să pună stăpînire pe întreaga centură exterioară a cetății Vidin, constituită din numeroase redute și șanțuri¹.

După încheierea convențiilor pentru predarea Vidinului și Belogrădicului, trupele române au intrat în aceste două cetăți. Populația bulgară a Vidinului a făcut armatei române în ziua de 12/24 februarie 1878 o primire entuziastă, aruncîndu-i flori și cununi pe tot parcursul².

A doua zi, trupele române au intrat în Belogrădic, fiind întîmpinate la 2 km înainte de intrarea în oraș «... de populațiunea bulgară împreună cu preoții, icoanele și drapelele bisericii care în mijlocul unui mare entuziasm, au precedat trupele»³.

În timpul ceremoniilor oficiale în cele două orașe eliberate, drapelele românești au fost înălțate pe zidurile vechilor cetăți turcești, fiind salutate cu trei salve de tunuri⁴.

Garnizoanele românești au staționat în aceste cetăți pînă la 25 martie/6 aprilie 1878.

Ultimele cercetări arată că, în total, numărul morților și al răniților români, în războiul de independență s-a ridicat la circa 10.000 de oameni⁵. Vitejia și aportul ostașilor români în luptele de la Plevna au fost reliefate și de Fr. Engels⁶. Grivița, Plevna, Rahova etc., localități istorice în care și-au vărsat împreună singele ruși, români și bulgari, au devenit simboluri ale prieteniei de nezdruccinat a popoarelor noastre.

НЕКОТОРЫЕ СВЕДЕНИЯ О РОЛИ РУМЫНИИ В ДЕЛЕ ОСВОБОЖДЕНИЯ БОЛГАРИИ (1877—1878 гг.)

(Резюме)

Из архивных материалов и сборников документов автор извлек новые данные о роли Румынии в освобождении Болгарии в период войны 1877—1878 гг. Помимо военных действий автор касается и некоторых аспектов предвоенной помощи.

Так, многие болгары, желая избавиться от турецких насильников, находили убежище в Румынии, а в период апрельского восстания 1876 года не только румынская печать симпатизировала восставшим (газеты «*Romînul*», «*Timpul*», «*Telegraful romîn*» из Сибиу, «*Vocea Prahovei*», «*Albina*», «*Gazeta Transilvaniei*» и т.д.), но и благотворительные комитеты на территории нашей страны помогали болгарам.

¹ I. Focșeneanu și N. Ciachir, *l.c.*, p. 188.

² *Istoricul războiului...*, III, p. 1038.

³ *Ibidem*, p. 1042.

⁴ *Ibidem*, p. 1039 și 1042.

⁵ *Istoria Romîniei*, IV, edit. Acad. RPR, București 1964, p. 636 Pentru cifrele pierterilor românești. Vezi și V. Hristu, *Poporul romîn în războiul de eliberare*, p. 43; H. Mihova, *l.c.*, p. 217; vezi și *Istoricul războiului din 1877—1878*, part. II și III, Buc., 1898. În anexa de la p. CCXLIII—CCCXLIII se dau numai o parte din morți 40 ofițeri, 99 sergenți din totalul de 2110 morți; N. Adăniloiaie, *L'armée roumaine...* Dă un număr total de răniți și morți în timpul războiului de 10.000 militari români (p. 123).

⁶ Fr. Engels, *Correspondence. Annexes*, tom. III, 1891—1895, Paris, 1959, p. 423.